

Arrest

nr. 153 255 van 24 september 2015
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 24 april 2015 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 30 maart 2015 tot beëindiging van het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 juni 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 augustus 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat S. VAN DEN BOSSCHE verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 5 mei 2010 huwt de verzoekende partij in Marokko met mevr. E.G.R., van Belgische nationaliteit.

1.2. Op 29 juni 2010 dient de verzoekende partij een visumaanvraag in bij het Belgische consulaat te Casablanca.

1.3. Op 7 februari 2011 wordt de afgifte van een visum type D aan de verzoekende partij toegestaan.

1.4. Op 2 mei 2011 wordt de verzoekende partij in het bezit gesteld van een F-kaart.

1.5. Op 18 november 2014 wordt een relatieverslag opgesteld waaruit blijkt dat enkel mevrouw E.G.R. wordt aangetroffen waarbij zij verklaart dat de verzoekende partij elders verblijft daar zij in een echtscheidingsprocedure zitten.

1.6. Op 5 december 2014 wordt een schrijven aan de verzoekende partij gericht in het kader van artikel 42^{quater} van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). De verzoekende partij wordt verzocht om alle documenten die nuttig kunnen zijn voor haar dossier over te maken.

1.7. Op 30 maart 2015 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging een beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“In uitvoering van artikel 42^{quater} van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wordt er een einde gesteld aan het verblijf van:

(...)

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Reden van de beslissing:

Betrokkene reisde België binnen met een D-visum voor gezinshereniging met zijn echtgenote en ontving de bijlage 15 op 22.03.2011. Op 2.05.2011 werd betrokkene in het bezit gesteld van een F-kaart.

Sindsdien is de situatie van betrokkene echter compleet gewijzigd. Uit het rijksregister blijkt dat betrokkene sinds 9.09.2014 niet meer op hetzelfde adres is ingeschreven als zijn partner. Uit de achtereenvolgende woonstcontroles van 16.07.2014 en 18.11.2014 blijkt dat hij reeds op 25.06.2014 het huis heeft verlaten en geen relatie meer heeft met zijn echtgenote. Vandaar dat overeenkomstig art. 42^{quater} §1, eerste lid, 4° van de wet van 15.12.1980 een einde kan gesteld worden aan het verblijfsrecht van betrokkene.

Om overeenkomstig dit wetsartikel een rechtmatig einde te kunnen stellen aan het verblijf van betrokkene werd hij op 8.09.2014 en 26.11.2014 verzocht zijn individuele situatie toe te lichten zodat kan getoetst worden of hij toch het verblijfsrecht verder kan uitoefenen. Betrokkene legde daarop volgende documenten voor: Geboorteakte dochter S. (...), briefwisseling tussen de advocaat van de ex echtgenote en de advocate van mijnheer betreffende de bezoekenregeling voor de dochter S. (...) en de alimentatie (alsook met derden), brief van de kinderbijslag, bewijs van inschrijving bij de VDAB, attest van het ocmw van Buggenhout betreffende de onmogelijkheid om betrokkene overeenkomstig art. 60 te werk te stellen dd. 23.12.2014, bewijs van sollicitaties, Inschrijving van inburgeringscursus en attest regelmatig volgen van de lessen Nederlands, huurcontract van woning in Buggenhout.

Wat betreft de uitzonderingsgronden zoals voorzien overeenkomstig art. 42^{quater}, §4, 1° waardoor betrokkene het verblijfsrecht zou kunnen behouden, dient alvast te worden vastgesteld dat betrokkene weliswaar aan de voorwaarde zoals voorzien voldoet, maar niet aan de voorwaarde voldoet uit het tweede lid, namelijk niet aantoonbaar werknemer of zelfstandige te zijn in België of voor zichzelf en zijn familieleden over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te kunnen voorkomen ten laste te vallen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk. Wel integendeel, uit het administratief dossier blijkt dat mijnheer al sinds 8 maanden het volledig leefloon geniet.

De uitzonderingsgronden overeenkomstig art. 42^{quater}, §4, 2° of 3° zijn evenmin van toepassing om diezelfde reden. Uit het dossier blijkt dat betrokkene vader is van een Belgisch kind (H.S. (...)) RR (...), echter bij gebrek aan economische activiteiten of een uitkering (geen sociale bijstand) is deze uitzonderingsgrond niet van toepassing.

Wat betreft de humanitaire elementen die in overweging moeten worden genomen overeenkomstig art. 42^{quater}, §1, tweede lid van de wet van 15.12.1980: betrokkene verblijft reeds enkele jaren in België, echter in verhouding tot zijn leeftijd is dit niet zo lang. Aangenomen mag worden dat hij daarom nog

voldoende verbondenheid voelt met zijn land van oorsprong, de taal nog voldoende beheerst om er terug te kunnen integreren. Wat betreft zijn gezondheidstoestand heeft betrokkene ons niets laten weten, waardoor we er kunnen vanuit gaan dat er op dit vlak geen bezwaren zijn om een einde te stellen aan zijn verblijfsrecht. Wat betreft zijn gezinssituatie is het inderdaad zo dat mijnheer ouder is van een Belgisch kind en dat hij bezoekrecht heeft bedongen.

Hij kan er echter niet financieel voor instaan. Indien de wetgever (die ten grondslag ligt aan uitzonderingsgronden waardoor geen einde kan worden gesteld aan het verblijfsrecht overeenkomstig art.42quater, §4 van de wet van 15.12.1980) vond dat ouder zijn van een Belgisch kind volstond als reden om het verblijfsrecht verder te zetten, ondanks het stuk gelopen huwelijk, zou de voorwaarde dat betrokkene ook werknemer/zelfstandige of beschikker van voldoende bestaansmiddelen moet zijn, niet zijn opgenomen in art. 42 quater, §4. Op zich moet het ook wel mogelijk zijn, gezien het beëindigen van het verblijfsrecht van betrokkene, een nieuwe bezoekenregeling met de moeder van het kind uit te werken, zodat het contact met het Belgisch kind kan behouden blijven.

Wat betreft betrokkenes culturele en economische integratie kan inderdaad worden opgemerkt dat betrokkene inspanningen levert om Nederlands te leren en een job te vinden. Het valt echter op dat betrokkene zich pas bij de VDAB als werkzoekende heeft ingeschreven op vraag van het ocmw. Hij kennelijk, alhoewel hij reeds enkele jaren in België verbleef, pas de noodzaak is gaan voelen zich cultureel en economisch te integreren nadat zijn relatie is spaak gelopen. Betrokkene is sinds het einde van de relatie, intussen sinds 8 maanden, volledig ten laste van het ocmw. Dat getuigt uiteraard allerminst van integratie.

Gezien het geheel van bovenstaande elementen kan niet gesteld worden dat betrokkene duurzaam verankerd is in België en een beëindiging van het verblijfsrecht dus niet evenredig zou zijn.

Aan betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis: artikel 7, eerste lid, 2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken"

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoekende partij werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste van de verzoekende partij te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste middel beroept de verzoekende partij zich op de schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet, van de formele motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel.

3.1.1. Na een theoretische uiteenzetting betreffende artikel 62 van de vreemdelingenwet, de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en het zorgvuldigheidsbeginsel en een uiteenzetting over de formele motiveringsverplichting, gaat de verzoekende partij vooreerst in op het feit dat er geen gezamenlijke vestiging of gezinscel meer is en de motieven die ertoe leiden dat overeenkomstig artikel 42quater, §1, eerste lid, 4° van de vreemdelingenwet een einde kan gesteld worden aan het verblijfsrecht van de verzoekende partij.

De verzoekende partij wijst erop dat zij op 5 mei 2010 in het huwelijk is getreden met mevrouw R.E.G., dat haar een F-kaart werd uitgereikt, dat op 19 december 2011 uit dit huwelijk een dochter geboren werd, dat het huwelijk gedurende 4 jaar goed verliep, dat haar echtgenote haar de deur wees van de ene dag op de andere, dat zij haar toevlucht zocht in de noodopvang, dat haar echtgenote alle communicatie weigerde, ook met de dochter, dat zij weigerde over te gaan tot afgifte van haar persoonlijke spullen en zij hierover telkens melding maakte bij de politie. De verzoekende partij meent dat het dan ook enkel aan de echtgenote te wijten is dat er geen samenwoning meer is tussen hen, dat zij van de ene op de andere dag plots geconfronteerd werd met de wil van haar echtgenote om een einde te stellen aan het huwelijk en dat zij dit, na 4 jaar huwelijk, niet had voelen aankomen, dat zij onder dwang de gezinswoning heeft moeten verlaten en een tijdlang in de noodopvang heeft verbleven, dat het feit dat er geen sprake is van een gezamenlijke vestiging of van een gezinscel dus niet aan haar te wijten is.

Vervolgens bespreekt de verzoekende partij de uitzonderingsgronden in het kader van artikel 42quater, §4, 1° van de vreemdelingenwet en de desbetreffende motivering van de bestreden beslissing.

De verzoekende partij wijst erop dat zij sinds haar aankomst in België al het mogelijke gedaan heeft om een tewerkstelling te bekomen, dat zij onafgebroken gesolliciteerd heeft, zich heeft ingeschreven bij de VDAB en de wil toont om zich in de Belgische maatschappij te integreren. Zij wijst erop dat dhr. LISSENS van het OCMW verklaart dat zij in de nabije toekomst in aanmerking komt voor een sociale tewerkstelling.

Tenslotte gaat de verzoekende partij in op de humanitaire elementen in het kader van artikel 42^{quater}, §1, derde lid van de vreemdelingenwet en de desbetreffende motieven.

Na het vermelden van het feit dat zij vader is van een Belgisch kind geboren in 2011, wijst de verzoekende partij erop dat haar, na het stuklopen van de relatie met de moeder, een omgangsrecht met haar dochter werd toegekend bestaande uit een weekend om de veertien dagen. De verzoekende partij wijst erop dat de minister beweert dat het mogelijk moet zijn een nieuwe bezoeksregeling uit te werken wanneer zij in Marokko verblijft, doch meent zij dat dit onmogelijk is, dat haar dochter slechts drie jaar is en bijgevolg steeds begeleid dient te worden door een volwassene wanneer zij naar Marokko zal reizen, dat gelet op het gebrek aan verblijfsdocumenten het de verzoekende partij niet is toegestaan haar dochter in België op te halen, dat zij aldus afhankelijk zal zijn van haar ex-echtgenote waarmee thans geen enkele communicatie mogelijk is en het aldus geen betoog behoeft dat zij haar dochter nooit meer zal zien. De verzoekende partij wijst erop dat zij wel een maandelijkse financiële bijdrage levert daar zij maandelijks 75EUR betaalt ten behoeve van haar dochter. Voorts wijst de verzoekende partij erop dat zij een inburgeringstraject heeft gevolgd, alsook Nederlandse lessen en reeds twee deelcertificaten heeft. Zij verwijst eveneens naar de verklaring van dhr. LISSENS van het OCMW en stelt dat zij haar uiterste best heeft gedaan om haar integratie in de Belgische samenleving aan te tonen, dat zij zich dan ook de vraag stelt welke documenten zij nog meer had kunnen overmaken om het bewijs van haar integratie te leveren. De verzoekende partij betoogt dat zij één der landstalen spreekt, onafgebroken heeft getracht in België een tewerkstelling te bekomen, dat haar dochter in België woont, dat zij cursussen heeft gevolgd en Belgische vrienden heeft, kortom dat haar hele leven zich afspeelt in België. Zij meent dat de motivering van de bestreden beslissing niet evenredig is aan het belang ervan voor haar, dat zij inmiddels in België het centrum van haar belangen heeft gevestigd en wenst alhier door het leven te gaan zoals elke andere medeburger.

Betreffende de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel stelt de verzoekende partij, na een theoretische uiteenzetting dienaangaande, dat de minister zich uitsluitend baseert op het feit dat zij geen bewijs van tewerkstelling kan voorleggen en op het feit dat zij niet duurzaam zou verankerd zijn in België om zijn beslissing te nemen, dat dit een flagrante schending inhoudt van het zorgvuldigheidsbeginsel daar de verwerende partij haar beslissing niet met de vereiste zorgvuldigheid heeft voorbereid, dat de minister immers de reden waarom er geen samenwoning meer is tussen de echtgenoten niet heeft geverifieerd, dat hij zich beroept op een negatief samenwoningverslag zonder zelf enig onderzoek te voeren, dat bovendien blijkt dat zij wel voldoende bewijzen van integratie heeft bijgebracht.

3.1.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan de bestreden beslissing genomen is. *In casu* geeft de bestreden beslissing duidelijk de motieven en de juridische grond aan op basis waarvan de beslissing is genomen.

Er wordt immers verwezen naar artikel 42^{quater}, § 1, eerste lid, 4° van de vreemdelingenwet alsook naar het feit dat de verzoekende partij sinds 9 september 2014 niet meer ingeschreven is op hetzelfde adres als haar partner en uit de woonstcontroles blijkt dat zij op 25 juni 2014 reeds het huis heeft verlaten en geen relatie meer heeft met haar echtgenote. Voorts wordt ook verwezen naar de door de verzoekende partij voorgebrachte documenten en wordt gemotiveerd waarom de door haar voorgebrachte elementen geen uitzonderingsgrond zoals voorzien in artikel 42^{quater}, §4 uitmaken en waarom de humanitaire elementen, zoals voorzien in artikel 42^{quater}, §1, derde lid van de vreemdelingenwet, die blijken uit de voorgelegde documenten, niet aantonen dat een beëindiging van het verblijfsrecht onevenredig zou zijn.

Deze motivering is pertinent en draagkrachtig. De Raad besluit derhalve dat de verzoekende partij niet duidelijk maakt op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is gegrond, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Een schending van de formele motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

3.1.3. Waar de verzoekende partij inhoudelijke argumenten ontwikkelt tegen de bestreden beslissing, voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

3.1.4. De bestreden beslissing vindt haar juridische grondslag in artikel 42^{quater}, §1 van de vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

“In de volgende gevallen kan er door de minister of zijn gemachtigde binnen vijf jaar na de erkenning van hun recht op verblijf een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn en die verblijven in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie:

1° er wordt een einde gesteld aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben;

2° de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, vertrekt uit het Rijk;

3° de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, overlijdt;

4° het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden of nietig verklaard, het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, wordt beëindigd, of er is geen gezamenlijke vestiging meer

5° de familieleden van een burger van de Unie, bedoeld in artikel 40, § 4, eerste lid, 2° of 3°, vormen een onredelijke belasting voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk.

Voor de toepassing van het eerste lid, 5°, teneinde te bepalen of de familieleden van een burger van de Unie een onredelijke belasting voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk vormen, wordt rekening gehouden met het al dan niet tijdelijke karakter van hun moeilijkheden, de duur van hun verblijf in het Rijk, hun persoonlijke situatie en het bedrag van de aan hen uitgekeerde steun.

Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.”

Uit artikel 42^{quater}, §1, eerste lid, 4° van de vreemdelingenwet volgt dat er gedurende de eerste vijf jaar van het verblijf van een vreemdeling die zelf geen burger van de Unie is en die werd toegelaten tot een verblijf in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie in hoedanigheid van echtgenoot een einde kan worden gesteld aan dit verblijfsrecht wanneer er geen gezamenlijke vestiging meer is. De verzoekende partij betwist niet dat er geen gezamenlijke vestiging meer is, noch dat het verblijfsrecht kan worden beëindigd wanneer er geen gezamenlijke vestiging meer is.

Betreffende het bestaan van een gezamenlijke vestiging beperkt de verzoekende partij zich immers in wezen tot het betoog dat het enkel aan haar echtgenote te wijten is dat er geen samenwonen meer is tussen hen en dat het feit dat er geen sprake is van een gezamenlijke vestiging of van een gezinscel niet aan haarzelf te wijten is. Dit betoog laat evenwel niet toe te besluiten dat de bestreden beslissing op kennelijk onredelijke of onzorgvuldige wijze werd genomen. De loutere bewering van de verzoekende partij dat zij geen schuld heeft aan de beëindiging van de relatie/samenwonen met haar partner doet geen afbreuk aan de vaststelling dat de verzoekende partij niet meer op hetzelfde adres als de partner is ingeschreven en geen relatie meer heeft met haar echtgenote en sluit niet uit dat toepassing wordt gemaakt van artikel 42^{quater}, §1, eerste lid, 4° van de vreemdelingenwet. Immers diende het bestuur,

om toepassing te kunnen maken van artikel 42^{quater}, §1, 4° van de vreemdelingenwet, niet te verifiëren wie schuldig was aan de beëindiging van de relatie/samenwoning.

3.1.5. Betreffende de motieven aangaande de uitzonderingsgronden voorzien in artikel 42^{quater}, §4 van de vreemdelingenwet, stelt de verzoekende partij enkel dat zij sinds haar aankomst in België al het mogelijke gedaan heeft om een tewerkstelling te bekomen, dat zij onafgebroken gesolliciteerd heeft, zich heeft ingeschreven bij de VDAB en de wil toont om zich in de Belgische maatschappij te integreren en dat dhr. LISSENS van het OCMW verklaart dat zij in de nabije toekomst in aanmerking komt voor een sociale tewerkstelling.

Artikel 42^{quater}, §4 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Onder voorbehoud van het bepaalde in § 5 is het in § 1, eerste lid, 4°, bedoelde geval niet van toepassing:

1° indien het huwelijk, het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging bij de aanvang van de gerechtelijke procedure tot ontbinding of nietigverklaring van het huwelijk of bij de beëindiging van het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging, ten minste drie jaar heeft geduurd, waarvan minstens één jaar in het Rijk. In geval van nietigverklaring van het huwelijk dient de echtgenoot bovendien te goeder trouw te zijn geweest;

2° of indien het recht van bewaring van de kinderen van de burger van de Unie, die in het Rijk verblijven, bij overeenkomst tussen de echtgenoten of de partners, bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, dan wel bij gerechtelijke beslissing is toegewezen aan de echtgenoot of partner die geen burger van de Unie is;

3° of indien het omgangsrecht met een minderjarig kind, bij overeenkomst tussen de echtgenoten of partners als bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, dan wel bij gerechtelijke beslissing is toegewezen aan de echtgenoot of partner, bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, die geen burger van de Unie is en de rechter heeft bepaald dat dit recht van bewaring moet uitgeoefend worden in het Rijk en dit zolang het nodig is;

4° of indien bijzonder schrijnende situaties dit rechtvaardigen, bijvoorbeeld indien het familielid aantoonbaar tijdens het huwelijk of het geregistreerd partnerschap als bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2° het slachtoffer te zijn geweest van geweld in de familie alsook van geweld zoals bedoeld in de artikelen 375, 398 tot 400, 402, 403 of 405, van het Strafwetboek;

en voor zover betrokkenen aantonen werknemer of zelfstandige te zijn in België, of voor zichzelf en hun familieleden te beschikken over voldoende bestaansmiddelen, bedoeld in artikel 40, § 4, tweede lid, om te voorkomen dat zij tijdens hun verblijf ten laste vallen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk en beschikken over een ziektekostenverzekering die alle risico's in België dekt, of lid zijn van een in het Rijk gevormde familie van een persoon die aan deze voorwaarden voldoet.”

De verwerende partij motiveert met betrekking tot de uitzonderingsgronden in de bestreden beslissing:

“Wat betreft de uitzonderingsgronden zoals voorzien overeenkomstig art. 42^{quater}, §4, 1° waardoor betrokkene het verblijfsrecht zou kunnen behouden, dient alvast te worden vastgesteld dat betrokkene weliswaar aan de voorwaarde zoals voorzien voldoet, maar niet aan de voorwaarde voldoet uit het tweede lid, namelijk niet aantoonbaar werknemer of zelfstandige te zijn in België of voor zichzelf en zijn familieleden over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te kunnen voorkomen ten laste te vallen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk. Wel integendeel, uit het administratief dossier blijkt dat mijnheer al sinds 8 maanden het volledig leefloon geniet.

De uitzonderingsgronden overeenkomstig art. 42^{quater}, §4, 2° of 3° zijn evenmin van toepassing om diezelfde reden. Uit het dossier blijkt dat betrokkene vader is van een Belgisch kind (H.S. (...) RR (...)), echter bij gebrek aan economische activiteiten of een uitkering (geen sociale bijstand) is deze uitzonderingsgrond niet van toepassing.”

De Raad stelt vast dat de verwerende partij terecht vaststelt dat de verzoekende partij niet voldoet aan de tweede voorwaarde om te genieten van een uitzondering op het beëindigen van het verblijfsrecht, zoals die opgenomen is in artikel 42^{quater}, §4, tweede lid, daar zij niet aantoonbaar werknemer of zelfstandige te zijn in België of voor zichzelf en haar familieleden over voldoende bestaansmiddelen te beschikken om te kunnen voorkomen ten laste te vallen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk doch dat integendeel uit het administratief dossier blijkt dat zij al sinds 8 maanden het volledig leefloon geniet. Deze feitelijke vaststellingen worden door de verzoekende partij niet betwist. Het feit dat zij al het

mogelijke heeft gedaan om een tewerkstelling te bekomen, ingeschreven is bij de VDAB, de wil vertoont zich te integreren en in de nabije toekomst in aanmerking komt voor een sociale tewerkstelling, doet geen afbreuk aan de voornoemde feitelijke vaststellingen op grond waarvan vastgesteld kan worden dat de verzoekende partij aldus niet voldoet aan de voorwaarde opgenomen in artikel 42^{quater}, §4, tweede lid. Immers is het solliciteren, het zich integreren en het in aanmerking komen voor een sociale tewerkstelling geen bewijs van tewerkstelling of het beschikken over voldoende bestaansmiddelen.

3.1.6. Betreffende de motivering met betrekking tot de elementen waarmee de verwerende partij rekening dient te houden ingevolge artikel 42^{quater}, §1, derde lid van de vreemdelingenwet bij het beëindigen van het verblijfsrecht, betwist de verzoekende partij de motivering dat het voor haar mogelijk moet zijn om een nieuwe bezoekregeling uit te werken.

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij van mening is dat het treffen van een nieuwe bezoekregeling niet mogelijk is, doch dit niet aantoot. Immers kan zij gevolgd worden waar zij stelt dat gelet op de leeftijd van haar dochter, laatstgenoemde steeds door een volwassene zal dienen te worden begeleid wanneer zij naar Marokko zal reizen, doch toont niet aan dat zij niet in de mogelijkheid zal zijn om zelf haar dochter in België op te halen of te bezoeken. De verzoekende partij wijst erop dat het haar bij gebrek aan verblijfsdocumenten niet toegelaten is haar dochter in België op te halen, doch toont niet aan dat het haar niet mogelijk is om zich, vanuit haar land van herkomst, in het bezit te stellen van de nodige documenten voor een regelmatige binnenkomst in België. De Raad wijst er bovendien op dat de bestreden beslissing niet uitsluit dat de verzoekende partij in België of vanuit het buitenland een nieuwe aanvraag tot gezinshereniging indient in functie van haar Belgische minderjarige dochter. In zoverre de verzoekende partij voorhoudt dat zij afhankelijk is van haar ex-echtgenote waarmee thans geen enkele communicatie mogelijk is zodat zij haar dochter nooit meer zal zien blijkt dit niet uit de stukken van het administratief dossier en de stukken van het rechtsplegingsdossier. De verzoekende partij legt weliswaar stukken voor van interventies door de politie op 25 juni 2014 en 3 juli 2014 waaruit zou moeten blijken dat de echtgenote van de verzoekende partij haar niet meer binnenliet in de woning en haar kleren op straat zette, doch geenszins dat haar ex-echtgenote de verzoekende partij het contact met haar dochter weigerde. Integendeel blijkt uit de stukken die de verzoekende partij voorlegde aan de verwerende partij, die in het administratief dossier terug te vinden zijn, dat de ex-echtgenote van de verzoekende partij via haar advocaat een voorstel deed tot contactrecht op 18 december 2014. Verder blijkt ook uit een door de verzoekende partij voorgelegde mail van E.V.D.V. van 18 december 2014 dat de verzoekende partij eind december 2014 haar dochter wekelijks zag, dagelijks telefoneerde en haar dochter soms twee maal in de week zag maar dan onder begeleiding van de moeder. Hieruit blijkt aldus geenszins dat communicatie met de moeder van haar dochter teneinde eventueel een nieuwe bezoekregeling uit te werken, onmogelijk zou zijn.

Betreffende het motief dat de verzoekende partij niet financieel kan instaan voor haar kind, doelt de verwerende partij op het feit dat de verzoekende partij geen werknemer of zelfstandige is en niet aantoot te beschikken over voldoende bestaansmiddelen, zoals blijkt uit de volgende zinnen van de motivering. Met de stelling dat de verzoekende partij niet financieel kan instaan voor haar kind, ontkent de verwerende partij niet dat de verzoekende partij een maandelijks financiële bijdrage levert voor haar dochter.

Voorts meent de verzoekende partij dat de motieven van de bestreden beslissing niet evenredig zijn aan het belang ervan voor haar daar zij het centrum van haar belangen in België heeft gevestigd.

In het kader van de motieven van de bestreden beslissing betreffende het socio-economisch onderzoek overeenkomstig artikel 42^{quater} van de vreemdelingenwet, kan de Raad slechts een marginale toetsing doorvoeren. Het komt niet aan de Raad toe om de stukken opnieuw te gaan beoordelen. Het loutere feit dat de verzoekende partij het niet eens is met de beoordeling gemaakt door de verwerende partij toont niet aan dat de bestreden beslissing niet afdoende zou zijn gemotiveerd.

De door de verzoekende partij aan de verwerende partij overgemaakte stukken werden betrokken in de motivering van de bestreden beslissing. Dit wordt door de verzoekende partij niet betwist.

Zoals aan de verzoekende partij werd aangegeven in het kader van het socio-economisch onderzoek dient de verwerende partij bij de beslissing die een einde stelt aan het verblijf rekening te worden gehouden met de duur van het verblijf in het Rijk, met de leeftijd en de gezondheid van de betrokkene,

met de gezins- en economische situatie, met de sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin er nog bindingen zijn met het land van oorsprong.

Een eenvoudige lezing van de motivering van de bestreden beslissing toont aan dat de verwerende partij hiermee rekening heeft gehouden.

Betreffende de verwijzing door de verzoekende partij naar de door haar aan het verzoekschrift toegevoegde stukken, meer bepaald het bewijs van het inburgeringstraject, de twee deelcertificaten en de verklaring van dhr. LISSENS van het OCMW, merkt de Raad op dat de verzoekende partij deze documenten voor het nemen van de bestreden beslissing niet ter kennis heeft gebracht aan de verwerende partij, zoals blijkt uit de stukken van het administratief dossier, zodat het de verwerende partij niet ten kwade kan worden geduid hiermee geen rekening te hebben gehouden. De regelmatigheid van een bestuursbeslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen. Voor het beoordelen van de wettelijkheid van een bestuursbeslissing dient men zich inderdaad te plaatsen op het ogenblik van het nemen van die beslissing, rekening houdend met de alsdan voorhanden zijnde feitelijke en juridische gegevens (*cf.* bv. RvS 30 maart 1994, nr. 46.794, R.A.C.E. 1994, z.p.). De Raad zou zijn bevoegdheid overschrijden indien hij rekening zou houden met elementen die niet aan de verwerende partij waren voorgelegd op het ogenblik dat zij haar beslissing nam. De Raad kan dus alleen maar vaststellen dat deze nieuwe documenten niet dienstig kunnen worden bijgebracht.

Met betrekking tot het voorleggen van en het verwijzen naar het bewijs van het volgen van Nederlandse lessen, en de stelling van de verzoekende partij dat zij haar uiterste best gedaan heeft om haar integratie in de Belgische samenleving aan te tonen en dat zij zich de vraag stelt welke documenten zij nog meer had kunnen overmaken om het bewijs van haar integratie te leveren en haar betoog dat zij één der landstalen spreekt, onafgebroken heeft getracht in België een tewerkstelling te bekomen, dat haar dochter in België woont, dat zij cursussen heeft gevolgd en Belgische vrienden heeft, kortom dat haar hele leven zich afspeelt in België, stelt de Raad vast dat de verzoekende partij zich in wezen beperkt tot het herhalen van de elementen die zij aanvoerde in het kader van het socio-economisch onderzoek, doch hiermee niet aantoonde dat de verwerende partij op een kennelijk onredelijke wijze heeft vastgesteld dat uit deze stukken niet blijkt dat de verzoekende partij duurzaam in België zou verankerd zijn en een beëindiging van het verblijfsrecht aldus niet evenredig zou zijn.

3.1.7. De uiteenzetting van de verzoekende partij laat niet toe te concluderen dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens of op kennelijk onredelijke wijze.

Een schending van de materiële motiveringsplicht wordt niet aannemelijk gemaakt.

3.1.8. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

De verzoekende partij is van mening dat het zorgvuldigheidsbeginsel geschonden is daar de verwerende partij de reden waarom er geen samenwoning meer is tussen de echtgenoten niet heeft geverifieerd, dat zij zich beroept op een negatief samenwoningverslag zonder zelf enig onderzoek te voeren en dat bovendien blijkt dat zij wel voldoende bewijzen van integratie heeft bijgebracht.

De Raad herhaalt dat de loutere bewering van de verzoekende partij dat zij geen schuld heeft aan de beëindiging van de relatie/samenwoning met haar partner geen afbreuk doet aan de vaststelling dat de verzoekende partij niet meer op hetzelfde adres als de partner is ingeschreven en geen relatie meer heeft met haar echtgenote en niet uitsluit dat toepassing wordt gemaakt van artikel 42^{quater}, §1, eerste lid, 4° van de vreemdelingenwet. Immers diende het bestuur, om toepassing te kunnen maken van artikel 42^{quater}, §1, 4° van de vreemdelingenwet, niet te verifiëren wie schuldig was aan de beëindiging van de relatie/samenwoning. De verzoekende partij toont dan ook niet aan dat de bestreden beslissing op onzorgvuldige wijze werd genomen door de reden van het niet samenwonen van de echtgenoten niet te verifiëren.

De verzoekende partij meent dat zij wel voldoende bewijzen heeft bijgebracht. De Raad wijst erop dat uit de gegevens van het dossier en uit hetgeen voorafgaat blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris op basis van een correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen. De verzoekende partij duidt verder niet aan welke gegevens of welke stukken die van belang waren bij het nemen van de bestreden beslissing zouden ontbreken in het administratief dossier. Evenmin toont zij aan met welke stukken of gegevens, waarover de verwerende partij beschikte alvorens een beslissing te nemen, de verwerende partij geen rekening heeft gehouden.

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan niet weerhouden worden.

3.1.9. Het eerste middel is ongegrond.

3.2. In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van het recht op eerbiediging van het privé-, gezins- en familieleven en van het recht om te huwen conform artikel 8 *inuncto* 12 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

3.2.1. De verzoekende partij wijst erop dat zij intussen geruime tijd in België is en hier het centrum van haar belangen heeft gevestigd in de zin dat haar privéleven inmiddels volledig verankerd is in België, dat zij één der landstalen spreekt en dat haar dochter in België woont, dat zij cursussen heeft gevolgd en Belgische vrienden heeft, dat haar hele leven zich hier afspeelt. De verzoekende partij wijst erop dat indien zij haar aanvraag zou indienen in het land van herkomst zij gedurende enkel jaren gescheiden zou worden van haar sociale relaties, aangezien deze procedure enkele jaren in beslag neemt, dat ook al betekent het slechts een tijdelijke verwijdering van het grondgebied, zulks vanzelfsprekend niet bevorderlijk is voor de relatie, van welke aard ook. Zij wijst erop dat zij bovendien vader is van een Belgische kind, dat indien zij naar haar land van herkomst dient te verhuizen, de band met het kind verbroken zal worden, dat haar dochttertje immers slechts drie jaar oud is zodat zij steeds afhankelijk zal zijn van haar ex-echtgenote om een verblijfsregeling te bekomen, dat laatstgenoemde alle contact met haar weigert zodat er in werkelijkheid geen bezoeken zullen doorgaan. De verzoekende partij betoogt dat het voor haar onmenselijk zou zijn om haar dochttertje niet meer te kunnen zien.

3.2.2. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

3.2.3. Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/ of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip privéleven. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, § 150).

Het begrip 'privéleven' wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip privéleven een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.

3.2.4. De volgende vraag die de Raad dient te onderzoeken is of er sprake is van een inmenging in het privé- en/of familie- en gezinsleven. Of daarvan daadwerkelijk sprake is moet nagezien worden of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating heeft verzocht, dan wel of het gaat om de weigering van een voortgezet verblijf.

Gaat het namelijk om een eerste toelating dan oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en geschiedt geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

Gaat het om een weigering van een voortgezet verblijf dan aanvaardt het EHRM dat er een inmenging is en dan dient het tweede lid van artikel 8 van het EVRM in overweging te worden genomen. Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privéleven en voor het familie- en gezinsleven is niet absoluut. Binnen de grenzen gesteld door het voormelde lid, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien, ze geïnspireerd is door een of meerdere van de in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM vermelde legitieme doelen en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken. Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk.

3.2.5. Inzake immigratie heeft het EHRM er in beide voormelde gevallen en bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

3.2.6. Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient in de eerste plaats te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders. Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezinsleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

Daargelaten de vraag of de verzoekende partij afdoende aannemelijk maakt dat er hinderpalen zijn om het gezinsleven met haar dochter verder te zetten in haar land van herkomst, dient erop te worden gewezen dat, vooraleer er sprake kan zijn van een positieve verplichting in hoofde van de Belgische staat, de verzoekende partij zelf ook gebruik dient te maken van de wettelijke mogelijkheden die voor haar openstaan. De bestreden beslissing sluit niet uit dat de verzoekende partij in België of vanuit het buitenland een nieuwe aanvraag tot gezinshereniging indient in functie van haar Belgische minderjarige dochter.

Er dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij niet aangeeft dat zij een aanvraag tot gezinshereniging heeft ingediend en dit ook niet blijkt uit de gegevens waarover de Raad beschikt. Gelet op de wettelijke procedures die openstaan voor de verzoekende partij en waarvan zij gebruik kan maken, kan in dit geval en op dit moment bezwaarlijk worden gesteld dat er in hoofde van de staat een positieve verplichting bestaat om het recht van de verzoekende partij op gezinsleven met haar dochter te handhaven. De verzoekende partij dient eerst zelf gebruik te maken van de wettelijke mogelijkheden die voor haar openstaan, vooraleer de staat ertoe verplicht kan worden om het recht van de verzoekende partij op een gezinsleven te beschermen.

De verklaring van de verzoekende partij dat de band met haar kind zal verbroken worden als zij dient terug te keren naar Marokko, dat haar dochtertje drie jaar oud is zodat zij steeds afhankelijk zal zijn van haar ex-echtgenote om een verblijfsregeling te bekomen, doch dat laatstgenoemde alle contact weigert zodat er in werkelijkheid geen bezoeken zullen doorgaan, kan er niet toe leiden, gelet op het voorgaande, te besluiten dat de verwerende partij door het nemen van de bestreden beslissing een onevenredige inmenging veroorzaakt in het gezinsleven van de verzoekende partij.

3.2.7. Waar de verzoekende partij aangeeft alhier een privéleven te hebben opgebouwd, dient allereerst te worden opgemerkt dat het bestuur met de in dit verband door verzoekende partij opgeworpen elementen rekening heeft gehouden doch oordeelde dat niet kon gesteld worden dat de verzoekende partij duurzaam verankerd is.

Betreffende het aangevoerde privéleven, wijst de Raad erop dat de Raad van State reeds meermaals heeft geoordeeld dat gewone sociale relaties niet worden beschermd door artikel 8 van het EVRM (RvS 14 november 2005, nr. 151.290 en RvS 15 februari 2005, nr. 140.615). De Raad van State stelde ook in het arrest nr. 140.615 van 15 februari 2005 dat de gewone opbouw van sociale relaties niet volstaat om te besluiten tot een schending van artikel 8 van het EVRM. Het '*sociaal en economisch welzijn*' dat een vreemdeling zou hebben opgebouwd op het Belgische grondgebied wordt verder volgens het arrest nr. 166.620 van de Raad van State van 12 januari 2007 niet beschermd door artikel 8 van het EVRM. De verzoekende partij toont niet aan dat de door haar opgebouwde sociale relaties van die aard en intensiteit zijn dat zij, *in casu*, wel onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM zouden kunnen vallen en dat er sprake is van een beschermingswaardig privéleven. De verzoekende partij maakt aldus met haar verwijzing naar haar volledige verankering in België, bestaande uit het spreken van de Nederlandse taal, het volgen van cursussen, het hebben van Belgische vrienden, geen privéleven aannemelijk dat de gewone sociale relaties overstijgt en dus wel onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM zou vallen.

Daarenboven merkt de Raad op dat in zoverre alsnog een privéleven dient te worden aangenomen waarop de bestreden beslissing een inmenging vormt, het om een in artikel 8, tweede lid van het EVRM toegelaten inmenging gaat. De inmenging is namelijk in de wet voorzien (artikel 42^{quater} van de vreemdelingenwet) en streeft één van de in artikel 8, tweede lid van het EVRM opgesomde doelen na. De handhaving van de verblijfsreglementering door de overheid is immers een middel ter vrijwaring van 's lands openbare orde (RvS 3 februari 2004, nr. 127.708). Van een onevenwicht tussen de belangen van de verzoekende partij en de overheid is verder geen sprake. De verzoekende partij wist, of behoorde te weten, dat haar verblijfstoestand gelinkt was aan de relatie met een Belgische onderdaan en dat haar verblijf in een eerste periode van verblijf kon worden beëindigd indien de relatie werd beëindigd. Er liggen voorts geen concrete hinderpalen voor die de verzoekende partij verhinderen een privéleven te leiden in het land van herkomst. In deze situatie blijkt geen onevenwicht tussen de belangen van de verzoekende partij en deze van de overheid.

3.2.8. Tenslotte wijst de Raad er op dat de bestreden beslissing geen absoluut verbod inhoudt voor verzoekende partij om het Belgisch grondgebied binnen te komen en er te verblijven nadat zij zich in het bezit heeft gesteld van de documenten die vereist zijn om tot binnenkomst en/of verblijf in het Rijk te worden toegelaten. De bestreden beslissing heeft bijgevolg slechts een tijdelijke scheiding van haar kind tot gevolg met de mogelijkheid terug te keren nadat zij zich in het bezit zal hebben gesteld van de nodige documenten voor een regelmatige binnenkomst in het Rijk.

3.2.9. *In casu* wordt door de verzoekende partij geen schending van artikel 8 van het EVRM aannemelijk gemaakt.

3.2.10. In zoverre de verzoekende partij zich wenst te beroepen op artikel 12 van het EVRM, merkt de Raad op dat een uiteenzetting van de wijze waarop de bestreden beslissing deze verdragsbepaling zou schenden volledig ontbreekt. Een schending van voornoemde bepaling wordt niet aangetoond.

Het tweede middel is ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig september tweeduizend vijftien door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER